

Hoofdstuk 1 – Het begon al vóór mij

Ik was al lid van E.H.W.V. De Jutter voordat ik werd geboren.

Dat klinkt misschien bijzonder, maar voor mij voelde het altijd heel normaal. De Jutter was er gewoon al. Net zoals wandelen, samen zijn en onderweg zijn erbij hoorden, nog voordat ik zelf mijn eerste stappen zette.

De vereniging zat in mijn leven verweven zonder dat ik het doorhad. In gesprekken, in verhalen van vroeger, in de mensen om mij heen. De naam E.H.W.V. De Jutter was geen vreemde naam; het was iets vertrouwds. Iets wat er altijd was en waar niet over nagedacht hoefde te worden, omdat het zo vanzelfsprekend voelde.

Toen ik ouder werd, begon ik pas echt te beseffen wat dat betekende. Dat De Jutter niet zomaar een wandelvereniging was, maar een plek waar mensen elkaar kenden, waar gelachen werd, waar samen werd gelopen en waar herinneringen werden gemaakt. Het was een club met geschiedenis, met tradities en met mensen die al jarenlang met elkaar verbonden waren.

Voor mij voelde het alsof ik niet zozeer lid werd van De Jutter, maar alsof ik erin **opgroeide**. Alsof ik er langzaam in rolde, stap voor stap, net zoals bij het wandelen zelf. Het was niet iets wat ineens begon; het was er altijd al geweest.

Later zou ik begrijpen hoe bijzonder dat eigenlijk was. Dat je deel uitmaakt van iets wat ouder is dan jijzelf. Dat je meeloopt in een verhaal dat al lang voor jou begon, maar waar jij uiteindelijk ook een hoofdstuk in werd.

En zo begon mijn eigen verhaal met E.H.W.V. De Jutter.

Niet met een inschrijving of een eerste wandeling, maar al ver daarvoor — nog voordat ik er zelf was.

Hoofdstuk 2 – Opgroeien met De Jutter

Omdat De Jutter er altijd al was, voelde het nooit alsof ik ergens nieuw binnenstapte. Ik groeide er gewoon in. Terwijl andere kinderen misschien pas later lid werden van een vereniging, hoorde De Jutter voor mij bij het leven zelf.

Als kind keek ik om me heen en zag ik bekende gezichten. Mensen die elkaar al jaren kenden, die samen liepen, praatten en lachten. Er hing een sfeer van vertrouwdheid. Het maakte niet uit hoe oud je was of hoe snel je liep; je hoorde erbij. Dat gevoel nam ik als vanzelf mee.

Ik zag hoe mijn vader zijn rol als voorzitter serieus nam. Niet omdat het moest, maar omdat hij het belangrijk vond. Ik zag hoe er werd vergaderd, besproken en geregeld. Dingen gebeurden niet zomaar; er zat inzet en betrokkenheid achter. Dat maakte indruk, ook al begreep ik toen nog niet alles.

Mijn opa, als penningmeester, werkte meer op de achtergrond. Geen grote woorden, maar wel verantwoordelijkheid. De cijfers, de kas, de zekerheid dat alles klopte. Pas later begreep ik hoe belangrijk dat was voor een vereniging. Toen voelde het gewoon als iets wat erbij hoorde, iets vanzelfsprekends.

Langzaam begon ik mijn eigen plek binnen De Jutter te vinden. Niet meer alleen als “die van”, maar als mezelf. Ik liep mee, luisterde naar verhalen van vroeger en maakte nieuwe herinneringen. Wandelen was niet alleen bewegen; het was samen onderweg zijn. Tijd hebben voor elkaar.

Wat me het meest bijbleef, was het gevoel van saamhorigheid. Niemand liep alleen. Er werd op elkaar gelet. Als iemand het moeilijk had, werd er gewacht. Als iemand iets te vieren had, werd dat samen gedaan. De Jutter voelde als een verlengstuk van familie.

In die jaren leerde ik dat De Jutter meer was dan routes en afstanden. Het ging om verbondenheid, om er voor elkaar zijn. Dat waren lessen die je niet uit een boek leert, maar onderweg, stap voor stap.

Zo groeide ik verder binnen de vereniging. Niet bewust, niet gepland, maar vanzelf. De Jutter was geen fase, geen hobby voor even. Het was een rode draad door mijn leven, die steeds steviger werd naarmate de jaren voorbijgingen.

En zonder dat ik het doorhad, werd ik zelf ook onderdeel van het verhaal dat al lang vóór mij was begonnen.

Hoofdstuk 3 – De kinderwagen

Mijn eerste wandelingen met E.H.W.V. De Jutter deed ik niet op eigen benen.
Ik liep mee in een kinderwagen.

Terwijl de anderen hun kilometers maakten, lag ik voorin, goed ingepakt, voortgeduwd over dezelfde wegen en paden als waar al generaties Jutters hadden gelopen. Ik kan het me natuurlijk niet herinneren, maar het idee alleen al zegt alles: ik was er al bij, nog voordat ik zelf kon lopen.

De kinderwagen reed mee in het tempo van de groep. Langs wegen, door dorpen, misschien met een praatje hier en een lach daar. Ik hoorde de stemmen om me heen, het geluid van stappen op het asfalt en het gevoel van samen onderweg zijn. Zonder het te weten, maakte ik al deel uit van die wandelwereld.

Voor mij was De Jutter letterlijk vanaf het allereerste begin onderdeel van mijn leven. Geen startmoment, geen eerste inschrijving die ik me kan herinneren. Mijn begin lag in die kinderwagen, midden tussen de mensen, midden in de vereniging.

Het zegt ook iets over hoe De Jutter was — en is. Iedereen hoorde erbij. Jong, oud, lopend of rijdend. Het ging niet om snelheid of prestatie, maar om samen zijn en samen verder gaan.

Later liep ik zelf. Eerst kleine stukjes, later langere afstanden. Maar die kinderwagen bleef altijd een symbool. Het symbool van hoe vanzelfsprekend mijn band met De Jutter was. Ik werd er niet naartoe gebracht; ik **was er al**.

Als ik nu terugkijk, voelt het bijna alsof mijn levenspad en dat van De Jutter vanaf het begin naast elkaar liepen. Soms duwend, soms lopend, soms even stilstaand — maar altijd samen onderweg.

En misschien is dat wel de kern van mijn verhaal met E.H.W.V. De Jutter: ik heb nooit anders gekend dan meelopen. Al was het in het begin nog in een kinderwagen.

Hoofdstuk 4 – Tien kilometer

Ik was twee jaar oud toen ik al tien kilometer ging lopen.

Voor anderen klinkt dat misschien bijna ongelooflijk, maar voor mij was het heel gewoon. Wandelen hoorde erbij. Het zat in mij, net zoals het al in mijn leven zat voordat ik geboren werd.

Vanuit de kinderwagen zette ik mijn eerste stappen tussen de Jutters. Eerst kleine stukjes, dan steeds verder. Niemand maakte er een groot ding van, en misschien was dat juist de kracht. Ik werd niet gepusht, niet opgejaagd. Ik liep mee, op mijn eigen tempo, gedragen door de groep om me heen.

Tien kilometer op die leeftijd zegt misschien iets over afstand, maar vooral over vertrouwen. Over mensen die op elkaar letten, die wachten als het nodig is en aanmoedigen als het kan. Ik liep niet alleen; ik liep samen.

Ik kan me voorstellen dat er onderweg werd gelachen en verbaasd gekeken. Een kind van twee dat gewoon doorloopt, alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Voor mij was dat ook zo. De wegen, de stappen, de gezichten om me heen — het voelde vertrouwd.

Die tien kilometer was geen prestatie die op papier hoefde te staan. Het was een moment dat liet zien hoe diep De Jutter in mijn leven verweven was. Wandelen was geen uitdaging, maar een manier van zijn.

Achteraf gezien was dit misschien wel het moment waarop duidelijk werd dat De Jutter niet alleen mijn achtergrond was, maar ook mijn eigen pad zou worden. Dat ik niet alleen werd meegenomen, maar zelf mee ging lopen.

Vanaf dat moment was ik niet meer “die in de kinderwagen”.

Ik was een wandelaar.

Een Jutter.

Hoofdstuk 5 – De eerste medaille

Ik weet niet meer precies welke tocht het was, maar ik weet wél hoe het voelde.
Mijn eerste echte tocht. Mijn eerste medaille.

Het moment waarop het niet meer alleen ging om meelopen, maar om iets afronden. Iets volbrengen. Aan het einde van de route stond iemand te wachten, met een glimlach en met dat kleine stukje metaal aan een lint. Voor een kind voelde dat als iets groots.

Die medaille was meer dan een beloning voor kilometers. Het was een bewijs dat ik het had gedaan. Dat ik erbij hoorde. Dat ik niet alleen de zoon van of het kleinkind van was, maar zelf had gelopen.

Ik kan me herinneren hoe trots ik was. Niet omdat het moest, maar omdat het mocht. Omdat iedereen om me heen het ook bijzonder vond. Er werd gefeliciteerd, gelachen, misschien wel even vastgehouden. Dat zijn de momenten die blijven hangen.

De medaille ging mee naar huis. Misschien hing hij even aan een kast, lag hij in een doos, of werd hij vaak gepakt om opnieuw te bekijken. Elke keer vertelde hij hetzelfde verhaal: ik had gelopen. Ik had het gehaald.

Vanaf dat moment kregen tochten betekenis. Niet alleen als wandeling, maar als herinnering. Elke medaille werd een stukje verhaal, een stukje tijd dat vast bleef zitten aan een datum, een plek en mensen.

Die eerste medaille was het begin van een verzameling, maar vooral het begin van iets anders: trots op wat je samen doet. Op onderweg zijn en samen aankomen.

En elke keer dat ik later weer een medaille kreeg, voelde ik iets van dat eerste moment terug. Dat gevoel van: *dit is van mij*.

Dit is mijn tocht.

Dit is mijn plek bij De Jutter.